

РЕШЕНИЕ

№ 1343

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 20.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3858** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на О. В. Г. с [ЕГН] от [населено място], против Заповед № 8121к-3270/05.04.2022г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение за длъжността главен експерт в отдел 02 "Мобилизационна готовност" при Дирекция "Отбранително-мобилизационна подготовка" при Министерството на вътрешните работи.

Видно обаче от мотивите на жалбата, че действително, жалбоподателят не отговаря на условията по чл.106, ал.1, т.6 ЗМВР, но на работа са останали множество служители, които могат да бъдат освободени по цитираната норма. Жалбоподателят уточнява жалбата си като посочва, че са допуснати процесуални нарушения при издаването на оспорената заповед, по чл.106, ал.1,т.6 от Закона за държавния служител – служебното му правоотношение не е възникнало след придобиване на правото на пенсия и, че заповедта е издадена в несъответствие с целта на закона. Изрично посочва, че доказателство за несъответствие с целта на закона било посоченото нарушение на Закона за защита от дискриминация, а не твърдяно основание за отмяна на заповедта.

В ход по същество адв. Й. поддържа тезата, че жалбоподателят работи от 1986г. в системата на МВР като служебният му стаж никога не бил прекъсван. Измененията на служебното му правоотношение, което било видно от представените заповеди, се

дължали не на волята на жалбоподателя, а на последвали изменения на ЗМВР. В този смисъл се твърди, че оспорената заповед не отговаря на чл. 106, ал.1, т.6 ЗДСл.

В писмена защита чрез адв. Й., се поддържа, че заповедта е издадена в нарушение на закона. От събраните по делото доказателства се установило, че жалбоподателят работи в МВР без прекъсване от 30.12.1986г. до датата на обжалваната заповед. Видно било, че промените в служебното му правоотношение се дължали на периодичните изменения на ЗМВР в последните години, очевидно не можело да се твърди, че служебното му правоотношение е възникнало след придобиване и упражняване на правото на пенсия. . Отделно от това, според адв. Й. не ставало ясна причината за прекратяване на служебното му правоотношение. От заключението на вещото лице било видно, че в дирекцията има 4,5 вакантни места, а 5 от служителите са с придобито право на пенсия. Счита за безспорно, че заповедта не отговаряла на чл.146, т.5 АПК.

От страна на жалбоподателя чрез адв. Й. се претендират и разноски.

ОТВЕТНИКЪТ - министърът на вътрешните работи, чрез юрк. Р., оспори жалбата, в ход по същество претендира нейната неоснователност. Иска от съда да отхвърли жалбата, претендира, че заповедта е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган и с оглед наличието на предпоставките на чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР. Видно било от доказателствата, че след назначаването на служителя през 2021г. по ЗДСл за него автоматично възникнали предпоставките за ново правоотношение и към момента на прекратяване на правоотношението, са налице предпоставките по чл.226, ал.1, т.6 ЗМВР.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнителни такива, изслушано е заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата: заповедта е връчена на 07.04.2022г., а жалбата е от 19.04.2022г. с оглед на което е в срок. Същата е подадена от адресата на заповедта - от лице , с право и интерес от оспорването.

По фактите съдът приема следното:

С оспорената по делото Заповед № 8121К-3270/05.04.2022г., издадена от министъра на вътрешните работи, в частта относно е посочено: “прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР“, отделно от това е посочено, „на основание чл.106, ал.1, т.6 и чл.108 от Закона за държавния служител, като със заповедта е прекратено служебното му правоотношение за длъжността „главен експерт“ в отдел 02 „Мобилизационна дейност“ към дирекция „Отбранително –мобилизационна подготовка“ при МВР, „когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 07.04.2022г.

На жалбоподателя е връчено предизвестие за прекратяване, на основание чл.106, ал.1, т.6 ЗДСл. Също по административната преписка представена справка от ТП С.-град, направена към 01.04.2022г. според която жалбоподателят е упражнил правото си за

упражненото право на пенсия, видно от която жалбоподателят получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата на пенсията 30.01.2019г.

По делото е изслушано заключение на вещо лице, което на поставените му въпроси е дало следните отговори: към датата на прекратяване на правоотношението с оспорената заповед – 07.04.2022г. в Дирекция „Отбранително –мобилизационна подготовка“ при МВР, е имало 4,5 вакантни длъжности. Към същата дата, в същата дирекция има 5 работещи служители с придобито право на пенсия. За тези данни, вещото лице е изискувало, съответно е предоставена такава информация от Дирекция Човешки ресурси на МВР с писмо от 15.12.2022г., прието като доказателство по делото. От това писмо са възприети изцяло и посочените данни от вещото лице.

Видно от Кадровата справка, жалбоподателят е назначен на служба в МВР на 30.12.1986г. - първоначално в Районно управление П., след което през 1988 г. се премества на работа в [населено място], без прекъсване заемал различни длъжности в системата на МВР. От представените по делото заповеди за назначаването му, приети като доказателство по негово искане, се установява следното:

1.Със заповед № К-8017/13.07.2012г. на министъра на вътрешните работи, жалбоподателят на основание 185, т.1 и чл.191, ал.1, т.10 от Закона за МВР, при структурни и организационни промени, е назначен за държавен служител в ГД - "Национална полиция" - МВР, считано от 01.07.2012г.и конкретно на длъжност началник сектор "Оперативен дежурен център и отбранително -мобилизационна подготовка" при ГД " Охранителна полиция" - МВР.

2.Със Заповед №8120К-1412/05.08.2014г., на министъра на МВР, относно преназначаване на ръководна длъжност на държавни служители, издадена на основание чл.143, ал.1, т.3, чл.158, т.3 ЗМВР във връзка с разпоредби на Наредба № 8121з-310/17.07.2014г. за преназначаване на длъжността началник на сектор "Оперативен дежурен център и отбранително-мобилизационна подготовка" при ГД "Криминална полиция" - МВР

3.Със Заповед № 8121К-2328/21.10.2014г., на министъра на вътрешните работи, на основание разпоредби на МВР и наредбата за преназначаване на служители в МВР, жалбоподателят е преназначен на длъжност "началник на отдел " Оперативен дежурен център и охрана“ при ГД „Охранителна полиция“ – МВР

4.Със Заповед №8121К-816/20.03.2015г. на министъра на вътрешните работи, жалбоподателят е преназначен на ръководна длъжност началник сектор Оперативен дежурен център, със специфично наименование главен инспектор.

5.Със заповед №8121К-12619/21.12.2021г.е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя – на основание чл. 226,ал.1, т.4 ЗМВР и заявление от 14.12.2021г. като е посочено, че служебното правоотношение за длъжността началник сектор „Оперативен дежурен център и охрана“ при ГД Национална полиция на МВР се прекратява. В тази заповед не е посочена конкретна дата, от която се прекратява правоотношението, но същата е връчена на жалбоподателя на 29.12.2021г., видно от отбелязване върху представеното по делото заверено копие на заповедта.

6.Със Заповед № 8121К-12620/21.12.2021г. , на основание чл.9, и чл.10, ал.4 от Закона за държавния служител във връзка също със заявление от 14.12.2021г. на

жалбоподателя, същият е назначен на длъжността „главен експерт“ в отдел 02 „Мобилизационна дейност“ към дирекция „Отбранително –мобилизационна подготовка“ при МВР. За неопределено време и считано от 29.12.2021г.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Към датата на процесната заповед, жалбоподателят е държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, а съгласно чл.142 ал.4 ЗМВР, статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител и конкретни разпоредби от ЗМВР, които касаят носенето на държавната служба.

Също жалбоподателят към датата на издаване на оспорената заповед е заемал длъжност в дирекция, която е част от структурата на министерството, видно от описанието на заеманата длъжност. Министърът на вътрешните работи на основание правомощието му по чл.33, т.7 ЗМВР – да управлява човешките ресурси, е и орган по назначаването на държавните служители в МВР. Съгласно чл. 108, ал.1 ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. Следователно, оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени изискванията за форма на акта, посочени в разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от ЗДСл, която не задължава административния орган да излага мотиви при прекратяване на служебното правоотношение по този ред. Съдът намира, че не са допуснати нарушения на процесуални правила или изисквания за съдържанието на оспорената заповед, предвид обсъденото за съдържанието ѝ - съдържа от формална страна фактически и правни съображения, на жалбоподателя е връчено предизвестие за прекратяването. В заповедта са посочени дължимите обезщетения и придобития от служителя ранг, поради което оспореният административен акт отговаря на изискуемата форма.

По материалната законосъобразност на заповедта съдът приема следното:

Видно от данните по справката, представени от административния орган, жалбоподателят още от 30.01. 2019г. получава пенсия. Видно от данните за възраст и прослужено време - непрекъснат стаж в органите на МВР, считано от 1986г., очевидно е упражнил правото си на пенсия за стаж и възраст по чл.69, ал.2 ЗМВР. Съгласно чл. 106, ал.1, т.6 ЗДСл, органът по назначаване може едностранно да прекрати служебното правоотношение, когато е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. За да намери приложение нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, следва да е възникнало и упражнено правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69, ал. 2 от КСО. Обстоятелството, че тази норма е предвижда облекчен ред за пенсиониране на служителите от МВР (при възраст 52 години и 10 месеца и 27 години общ осигурителен стаж, от които 2/3 стаж в системата на МВР), от който жалбоподателят се е възползвал, не я изключва от приложното поле на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

Въпросът който се поставя е дали се касае за ново правоотношение или за преназначаване в МВР на длъжността, за която е прекратено правоотношението му. Жалбоподателят е назначен на длъжността, за която е прекратено правоотношението му на 29.12.2021г. Следователно, към датата на възникване на служебното му правоотношение за държавен служител - експерт по смисъла на чл.142, ал.1, т.2 вр.

ал.4 ЗМВР, същият е получавал пенсия.

Както се обсъди, със заповедта от 21.12.2021г. на министъра на вътрешните работи - лист 47 от делото, формално е прекратено правоотношението на жалбоподателя за длъжността началник сектор "Оперативен дежурен център и охрана" при ГД "Национална полиция", на основание чл.226, ал.1 т.4 ЗМВР и заявление на лицето, е прекратено "по собствено желание" считано от датата на връчване на заповедта. Така прекратеното правоотношение е за държавен служител - полицейски орган по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР.

Следващото правоотношение на жалбоподателя в системата на МВР - със заповед от същата дата на основание чл.9 и чл.10, ал.4 ЗДСл, жалбоподателят е назначен на длъжност държавен служител "главен експерт" в отдел 02 "Мобилизационна готовност" към Дирекция "Отбранително -мобилизационна подготовка" към МВР. Това правоотношение, както се посочи, е по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР, вр. ал.4 от същата разпоредба, се регулира от Закона за държавния служител и изрично посочени в тази алинея разпоредби от ЗМВР.

ЗМВР не допуска преназначаване от висши полицейски длъжност, каквато е заемал жалбоподателят до 21.12.2021г. или по-обобщено от длъжности по чл.142, ал.1, т.1 и ал.3 ЗМВР- държавни служители - полицейски органи, на длъжности по чл.142, ал.1, т.2 ЗМВР - държавни служители на експертни длъжности. Този извод следва от обстоятелството, че в чл.142, ал.4 ЗМВР изрично са посочени разпоредбите от ЗМВР, които се прилагат по отношение на държавните служители - експерти. Сред тях не са разпоредбите от чл.164 - 165 ЗМВР. Именно поради това е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя като полицейски орган, и впоследствие назначен за държавен служител - главен експерт по реда на ЗДСл.

Обаче посочените обстоятелства според настоящия съдебен състав определят, че се касае за нововъзникнало правоотношение между жалбоподателя и МВР за конкретната длъжност - държавен служител главен експерт, тъй като е възникнало след прекратяване на друго правоотношение в системата на МВР - държавен служител - полицейски орган. .

Съдът намира, че процесната заповед не е в противоречие с целта на закона, тъй като именно законът е предвидил възможност и хипотеза, при която е допустимо прекратяване на служебното правоотношение на служителя в случай, че той е придобил право на пенсия - едностранно от органа по назначаване без задължение за подбор или спазване на определена процедура. В чл.106, ал.1, т.6 ЗМВР, законодателят е уредил материалноправните предпоставки за едностранното упражняване на правото на органа да прекрати служебното правоотношение. Следва да се посочи, че това право е изключително, когато служителите, които попадат в приложното поле на разпоредбата са повече от един – право на органа е да прецени с кой точно служител следва да прекрати правоотношението. Неотнормирани са поради това доводите за незаконосъобразност на основание, че има свободни щатни бройки и други работещи пенсионери в същата административна структура. Да се приеме обратното би следвало да се приеме, че самата разпоредба противоречи с целите на закона.

Следователно, процесната заповед е издаден в съответствие и с чл.146, т. 4 и т.5 АПК.

Предвид изложеното , не се установява незаконосъобразност на оспорената заповед по смисъла на чл.146 АПК. Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. В. Г. с [ЕГН] от [населено място], против Заповед № 8121к-3270/05.04.2022г. на министъра на вътрешните работи.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд.

Съдия: